

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Rimmel, rammel ronde, X die gaat naar Londen, neuriede hij al een hele week, tot droefenis van zijn kinderen. Voor de gemiddelde fusie- en overnamespecialist in de randstad misschien wekelijkse kost, maar voor hem was een bespreking in de Engelse hoofdstad een unicum. Hij had net zo lang in de elektronische kantooragenda zitten schuiven met de – tot dat moment verborgen – afspraakbalk tot heel het kantoor, voorzover ze dat al niet hadden kunnen opmaken uit zijn niet aflatende zogenaamd toevallig geplaatste opmerkingen, in een oogopslag kon zien dat hij die dag belangrijke zaken deed. Kinderachtig inderdaad.

Om 06.00 uur belde hij aan bij het woonhuis van zijn cliënt, een ervaren globetrotter, die zich, zo zou later die dag blijken, weinig tot niets aantrok van inchecktijden en eigenlijk een half uur later had willen vertrekken, 'omdat je anders toch maar zat te wachten' en drie kwartier later deden ze dat dan ook, hangend aan de bar van de vliegveldkantine en omringd door onuitgeslapen verveeld kijkende types.

Ze liepen over de betonnen startbaan naar het gereedstaande tweemotorige vliegtuig en daarmee leek het of het, na de Uiver, de tweede vlucht was die 's lands nationale luchtvaartmaatschappij uitvoerde, al waren de prijzen niet bepaald van voor de oorlog.

X liet zich onderweg door zijn cliënt de werking van gordels en uitklapbaar tafeltje demonstreren en keek een enkele keer naar buiten waar door de flarden wolken af en toe een stukje Brabant en Zeeland zichtbaar was. Toen een hele tijd niets en vervolgens de monding van de Theems. De piloot maakte een fraaie bocht over de City, waar X met een Engelse vakbroeder, Mr Townsend, had afgesproken.

Ze arriveerden met trein en metro ruim te vroeg en zijn cliënt achtte het tijd voor een ontbijtje. 'The same' had X in zijn argeloosheid uitgeroepen nadat zijn cliënt een onduidelijke bestelling had geplaatst en even later zat hij voor een bord dampende witte bonen in tomatensaus met gebakken spek en een van het vet glimmende worst. Hij liet zich niet kennen. Licht boerend betrad X de plaats van de afspraak alwaar een nerveus ogende man in duf kostuum, overhemd met een ruit en das met zijn mobieltje in de hand op hem afkwam: Mr X? vroeg hij. Het 'I presume' verzon X er zelf maar bij. De stropdas, zo meldde Townsend later in een vertrouwelijk ogenblik, had hij op advies van zijn vrouw omgesjord en X wist niet of hij dat aandoenlijk moest vinden of een proeve van onzekerheid.

Het kostte enige moeite de Engelse advocaat uit te leggen waar het zijn cliënt om begonnen was, te weten een schadeclaim vanwege het voortijdig afbreken door de Engelse opdrachtgever van een verbouwing.

Het werd later en later, een voorgenoemen bezoek aan een museum – X had daarvoor speciaal de anders steevast door hem genegeerde bijlage van zijn krant erbij genomen om te zien wat er te doen was – kwam er niet van. Ze moesten warempel, X had al enige tijd onrustig heen en weer geschoven, overstappend van metrostel naar metrostel rennen om het vliegtuig terug te halen. De krant vermeldde drie berichten over neerstortende vliegtuigen. Pas laat in de avond stak X de sleutel in zijn voordeurslot. Voorlopig had hij de wereld van Peter Stuyvesant wel weer gezien. ■

fo 02